

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI
ZA SLOVENSKO MLADINO

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1900.

Leto I.

Padla je žgoča slanica . . .

*Padla je žgoča
slanica . . .
U srcu pekoča
ranica . . .*

*Pa je zvenela
travica,
moja zbolela
glavica.*

*Srce zbolelo
je hudó,
nikdar veselo
več ne bo.*

*Črno so strebli
jamico,
vanjo zagrebli
mamico . . .*

*Ždaj sem urh zemlje
čisto sam,
žalost me spremlje
tuintam . . .*

*U polju je širnem
cvet požgan,
u srcu nemirnem
sem bolan . . .*

*Slavec zapoje,
pride maj —
mamice moje
ni nazaj! . . .*

Fran Žgur.

Jerebovi.

Spisal Josip Kostanjevec.

I.

Koliko je lepih krajev po mili naši slovenski domovini! Komaj te je noga privedla v kako novo okolico, že se je prikupila tvojemu očesu, omilila tvojemu srcu, že se ne moreš ločiti od nje kakor bi bil v nji zrastel, kakor bi bil že izza mladih let poznal vsako goro, vsako dolinico, vsako reber, vsako vodico in sluharni grm. Vse ti je domače, nekako sveto, vse se ti vidi, kakor bi ti klicalo davno znane pozdrave v sprejem. — In to blago ljudstvo slovensko! Stopi kamorkoli hočeš, povsod se ti odpro duri, povsod ti prineso srce na dlani nasproti, povsod te sprejmo vedra lica. In dasi so ti neznani obrazi, ki si jih zazrl prvič v svojem življenju, vendar ti je nekako lahko v njihovi družbi. Naša krasna domovina je ena sama velika hiša, je prostorno domovanje, kjer prebivajo bratje in sestre! In to je naš ponos, kakor je tudi v ponos vsakemu od nas ime — Slovenec! —

Tam daleč doli na Notranjskem se razprostira ob zahodni meji od juga proti severozahodu košček jako lepe zemlje slovenske. Nizki, zarasli griči se dvigajo valovito ter segajo tja čez mejo v bližnje Primorsko. Ako greš poletnega jutra na vse zgodaj na kak višji holm, tedaj zapaziš, kako se je dvignila iz bližnje Reke mlečnobela megla nekako do polovice gričevja, a iz te megle se dvigajo vrhunci kakor majhni otoki iz sivega morja. In ko se prikaže solnce na oboku, tedaj zažare v srebru in zlatu viški zvonikov, bele cerkvice in vasice, ki so raztresene večinoma po najvišjih obronkih. A vse to gleda in blesti navadno izmed sadnega drevja, bodisi širokovejnih orehov, bujno rastočih jablan, vitkih hrušk ali nizkih breskev. Semtertja je še vmes pomešana širokolistna, grmičasta smokev. Počasi se začne topiti megla, se raztrga na neštevilno manjših in večjih krp, ki se nekoliko časa še vlačijo ob posameznih pobočjih ali pa se stiskajo v ozke zakotne jarke, dokler jih tudi tam ne zalotijo radovedni solčni žarki. In sedaj stoje pred teboj griči v vsi svoji krasoti. Od znojža pa do vrhunca jih krasi sadno drevje, a velike zelene lise tudi pričajo, da se razprostira med posameznimi njivami bukov in hrastov les. Tudi vinogradov z nizkimi trtami je lepo število v prisolčnih rebrih.

Po jarkih raste gosto, raznovrstno grnovje, in spomladi dehti iz njega opojen in nežen vonj kakor iz cvetičnjaka v bogatinovem vrtu. A v tem grmovju gnezdiijo najrazličnejše ptice, in nizko doli žubori hladen, srebrnočist potoček. V njegovi vodici si močijo glavice dehteče vijolice, rumene trobentice, a na jesen bledordečkasti korčki. V njegovih valčkih se kopljeta kos in brinovka, si gasita žejo muhovček in penica, njegove hladne pijače se radujeta slavec in črnoglavka . . .

Tako! Zdaj je pa že čas, da začnem s svojo povestjo, kajneda, ljubi moj mladi bralec? No, oprostí mi, takoj te hočem povesti tja gori v vas in predstaviti ti hočem družino, ki je doživela mnogo veselja, a tudi mnogo žalosti. Vem, da se ti bodo vsi prikupili kakor so se meni, ki sem obilo občeval z njimi. A vem tudi, da si boš na koncu te povesti obrisal solzo, ki ti bo prilezla v oko, prav tako kakor sem si jo otrl jaz, ko sem bil zadnjič tam gori pri — Jerebovih.

II.

»Hop, hop! Glejte mama, kako šolsko naznanilo!« Jerebov Ivanček je veselo pridiral iz šole ter skočil k mami, ki je imela posel pri ognjišču. V polnih loncih je kipelo in vrelo, da so se privzdigovale pokrivače in je semtertja pljusknila kaka tekočina iz njih na žarečo žerjavico, da je ta ostro zacvrčala.

Mamica si je obrisala roke v predpasnik, da ne bi zamazala belega lista ter je začela motriti napisane rede.

»Ali ni lepo, kaj?«

Privzdignil je glavico ter zrl pričakuje v materin obraz.

Mamica je oko zablížčalo od veselja in ponosa nad sinčkom. Položila mu je roko na črnokodrasto glavico, in njeni prsti so mu gladili mehke laske ob blestečih sencih.

»Da, Ivanček, zadovoljna sem s teboj. Le ostani vedno tako priden, in vesela te bova jaz in atej! — Zdaj pa pojdi in malo poskači do kosila.«

Ivanček še ni bil dobro iz hiše, in že priskače domov osemletna Vidka. Tudi nji sije z lica veselje, tudi ona je prinesla lepo šolsko naznanilo. In mati je primerjala oboje ter videla, da ima jako pridna otroka.

»No, to bo atej vesel«, je dejala Vidki ter ji takisto dovolila, da se sme zdaj nekoliko poigrati.

To vam je bilo kmalu potem veselje na dvorišču! Tam ob zidu sta ležali dve bruni. Hitro eno podolgič, drugo počrez! Ivanček je prijel mlajšega bratca Stanka, ki se je dozdej valjal po pesku kakor kokoš, a Vidka sestrico Milko. In sedla sta starejša z mlajšima v naročju vsak na en konec bruna. To je šlo zdaj kvišku, zdaj nizdoli, da se je srce v prsih smejal! Črez nekoliko časa se je spomnil Ivanček nekaj drugega. Naglo je zbežal v kuhinjo, segel na polico ter privlekel doli dve čisto novi raglji, kateri je bil komaj včeraj izdelal oče. Eno je obdržal sam, a drugo je stisnil v ročico Stanku.

»Poskusiva jih«, je dejal ter začel takoj vrteti roko.

Od začetka je šlo nekam trdo in okorno. Ob vsakem poskusu se je ustavilo, posebno pri Stanku. A kmalu sta se roki privadili in udeleali. Raglji sta se začeli vrteti kakor dva majhna mlinā, in rezko škrtanje je odmevalo daleč na okolo.

»Tudi meni, tudi meni«, je vpila Milka ter iztezala ročici po zapeljivi pripravi.

In Ivanček ji je za nekoliko časa odstopil svojo ragljo. A Milki nikakor ni hotela ragljati. Na vse načine se je mučila, da bi se ji raglja obračala. Ko je videla, da je vse zaman, so ji stopile svetle solze v oči, in ustnice so se ji napele na jok. Tedaj jo je pa Ivanček prijel za roko in stresel nekolikokrat z njo. In res, raglja se je obrnila in obračala se je vedno hitreje. Milki so se razvedrila ličeca, ustnice so se zaokrožile na smeh, in izpod njih sta se zablščali vrsti drobnih, kakor riž belih zobkov. In začeli so se smejati vsi tako veselo in brezskrbno, kakor bi ne bilo nikjer na širokem svetu nobene žalosti, nobene skrbi in potrebe.

»To bomo ragljali jutri, v četrtek in petek v cerkvi!« je dejal Ivanček.

»Vsi judje bodo morali bežati iz cerkve.«

»Kdo pa so judje?« vpraša Stanko.

»Kaj ne veš? Kristusa so križali, pa ga hočejo še vsaka leto, zato jih s takim-le ropotanjem plašimo, da zbeže«, razlaga Ivanček.

»Ah, to jih bomo, to jih bomo«, vpije glasno Stanko in začne grdo gledati kakor bi že res imel kakega juda pred seboj.

»V nedeljo bo pa Velika noč, Velika noč«, pravi Vidka. »To bomo imeli potic in pirhov in jabolk in pomaranč!«

»In tam za cerkvenim zidom jih bomo sekali! In atej mi bo dal dva krajcarja in nasekal bom z njima poln klobuk rdečih, rumenih in pisanih pirhov«, se veseli Ivanček.

»A jaz bom imela novo obleko, tako lepo pisano krilce in svilnat predpasnik. In tudi Milka bo vsa nova«, pravi Vidka.

»Midva s Stankom pa nove črevlje in hlačice. Juhé!«

Njihova mama je v tem že dolgo stala na pragu ter poslušala otroški pogovor. Na obrazu se ji je brala zadovoljnost in sreča, da ima tako ljubeznive otroke.

V tem hipu sta se med otroke pomešala dva mlada psa jazbečarja. Živahno in veselo sta se začela spenjati po njih, cvileč in skakajoč kvišku. Milki in Stanku sta se spela prav do vratu kakor bi ju hotela poljubiti.

Hkrati so se vsi otroci obrnili ter vzkliknili: »Atej, atej!«

Kakor bi jih bilo nekaj privzdignilo, so skočili nekoliko korakov naprej. Prva sta bila Ivanček in Vidka, a za njima sta nekoliko počasneje capljala Stanko in Milka. Vmes sta pa skakala psa po svojih kratkih, zakrivljenih nogah.

V vhodu na dvorišče se je pojavil mlad, visokorastel mož, zagorelega lica in kratko pristrižene, rjave brade.

Pripognil se je k otrokom ter vsakega zaporedoma dvignil k sebi ter ga poljubil na čelo. A Stanka je pridržal v naročju ter ga nesel proti hiši. Za levico se mu je obesila Milka.

Bil je njihov atej, grajski logar Jereb.

»Zdaj pa kosit, kosit«, je zaklicala Vidka, in za njo so takisto zategnili tudi drugi: »Kosit, kosit!«

Kmalu so vsi izginili v hiši.

III.

Čedna, dasi zidana samo v eno nadstropje, je bila hiša Jerebova. V njo se je prihajalo po dveh kamenitih stopnicah ter se je stopilo najprej v vežo, ki je bila prav na sredi, tako da je delila hišo v dve polovici. Na desni sta bili dve sobi, a na levici kuhinja in shramba za potrebne reči. V večji sobi so stanovali in spali, a v manjši so navadno obedovali ter opravljali — posebno pozimi — raznovrstna vsakdanja opravila. Okna v hiši so bila precej visoka in svetla, da je lahko prihajal skozi nje čisti in sveži zrak, a da je lahko tudi solnce posijalo v te prostore in dajalo vsemu veselejše in prijaznejše lice. Pred hišo je bilo prostorno, ograjeno dvorišče, a sprednjo steno hišice je prepletala lepo razpeljana vinska trta, na kateri je pod jesen viselo temnordeče, debelobjagodno grozdje. Vse se je videlo tako domače, tako prikupljivo, da bi se pač nihče ne bil branil, ako bi moral tukaj stanovati.

Jerebovi so imeli razen te hiše še nekoliko polja, toda ne toliko, da bi se mogli od njega živiti. Zato je pa opravljal Jereb službo grajskega logarja, takorekoč oskrbnika in zraven tudi lovca. Ta služba ni bila Bog ve kako mastna, a donášala je vendar toliko, da je zamogel sebe in svojo družinico pošteno preživljati. In kdo naj bi mu bil tudi bolj pri srcu kakor njegova žena in njegovi tako ljubeznivi in pridni otroci? Oni so bili njegovo največje veselje, njegova edina skrb podnevi in ponoči. Čestokrat ni mogel spati, premišljujoč, kaj bo iz njih, kam bo spravil enega, kam drugega. Ni mu bilo sicer do tega, da bi postali Bog ve kako imenitni ljudje, da bi se jim morali drugi klanjati ter se tresti pred njimi. A bilo mu je na tem, da bi bili njegovi otroci kdaj poštenjaki, ki bi kaj koristili človeški družbi ter da bi si s svojim poštenjem in znanjem služili vsaj tak kruh, da bi jim ne bilo treba stradati. Zato jih je začel že jako zgodaj previdno vzgajati in rad je opravljal vsako, še tako težavno delo, samo da bi kaj prihranil za svoje otroke. In dozdej mu je šlo še vedno po sreči in čutil se je zadovoljnega sredi svojcev. Vendar mu je časih šinila skozi možgane bridka misel: Kaj bi bilo, ako bi bil kdaj ob svojo službo? Koliko nevarnosti je na vsaki poti v gozdu! Ali si lahko ne zlomi noge? Ali se mu ne more izpodrsniti na ledu, da zdrči nizdoli v globok prepad ter si razbije glavo? Ali se lahko ne podere nanj debelo deblo ter ga pokoplje pod sabo? In ako se izmed vsega tega nič ne zgodi, se lahko prehladi, da ga bo bolezen spravila v prezgodnji grob. Kdo bo potem skrbel zanje, ki jih toliko ljubi? V takih trenutkih, pri takem razmišljanju se mu je vselej krčilo in stiskalo srce v nepopisnem trpljenju. Bilo mu je, kakor bi mu kdo rezal meso z živega telesa. In tistikrat ni smel pogledati svojih otrok, ki so mirno dihali v posteljcah. Pred oči mu je takoj stopila meglena mrena, a za to mreno se je začelo nekaj gibati, kar je bilo podobno rosnim kapljam. Najrajši bi se bil razjokal, glasno razjokal, a vstajajoče solze je siloma zadržaval ter jih potiskal nizdoli, kjer so se bile porodile . . .

In glejte! Vselej mu je ob takih trenutkih splaval pogled na steno zraven postelje ter obvisel zaupno na posrebrnem razpelu. Ustnice so se mu začele gibati, in iz srčne globočine je kipela molitev za družinico pred božji prestol. Vselej se je potem polagoma pomiril ter rahlo zaspal . . .

IV.

Jerebovi so sedeli pri kosilu.

Oče je bil že takoj pri vstopu v soho pregledal Ivančkovo in Vidkino šolsko naznanilo. Ali čudno! V tem, ko je bil prej vselej ob takih prilikah vesel in zadovoljen, mu ni danes hotel nasmeh na ustna. Nekako topo je strmel v lista, in na čelu se mu je zbiral oblak žalosti.

Ivanček in Vidka sta stala molče zraven njega ter pričakuje zrla v njegov obraz. Tudi mati se je bila približala ter osupla, a tudi z nekim neumljivim strahom in s hipoma vzraslo skrbjo opazovala moža.

Toda iz tega ni hotelo biti nobene besede! Ivančku so se ustna raztegnila na jok, a Vidka se je privila k materi ter ji zrla vprašujoče v oči.

Tedaj je pa oče odložil izpričevali, a v očeh so se mu zabliskale solze. In njegova usta so se odprla. Počasi in resno je izpregovoril besede: »Vesel sem vaju, otroka, a — tudi žalosten!«

Obrnil se je proti ženi ter dejal: »Ti me ne razumeš, vem, da ne! Ali meni je tako težko, tako težko — ne upam se ti povedati . . .«

»Za Boga, kaj pa je?« zavpije ona prestrašena.

In še bolj počasi kakor bi zvene iz groba so se glasile zdaj njegove besede: »Ob službo sem!«

Tihota, da se je slišalo utripanje srca, je zavladala v sobi. Mati je otrpnila ter se ni mogla premakniti z mesta, otroci so nepremično zrli v očeta, celo oba psička sta povelila glavi ter ju stisnila med prednji nogi kakor bi čutila nesrečo in žalost, ki sta v tem hipu zavladali v hiši.

Prvi se je zdramil Jereb. Neka nevidna moč ga je sklonila nižje, in nekako strastno je prijel otroka za otrokom ter pritisnil vsakemu vroč poljub na čelo.

Žalostno je bilo to kosilo, katerega so se otroci tako veselili. Vse je bilo poparjeno kakor v hiši, kamor se je ravnokar naselila smrt.

»Ali povej mi, kako je to prišlo? Morda se da vendar še kaj pomagati?« vpraša Jerebovka.

»Nič, nič več! Naš grof je graščino prodal in pojde stanovat v Gradec. Novi graščak pa ima že svoje ljudi, katere bo rabil in tako tudi svojega oskrbnika in logarja. Meni torej ne ostane drugega, kakor da grem s trebuhom za kruhom. In to prav v kratkem, zakaj vsa preprodaja se bo izvršila že takoj po Veliki noči! — Kaj nam je početi? Kje naj dobim drugo službo? — Ubogi moji otroci!«

Naslonil je glavo v roke ter umolknil.

Takoj po kosilu pa ga ni več strpelo v hiši. Odit je moral ven na plano, da se nekoliko razvedri, da si vsaj za trenutek prežene mračne misli . . .

Štiri dni potem so pa imeli pri Jerebovih najžalostnejšo Veliko noč, kar so jih pommili. Otroci so sicer dobili pirhov in pomaranč in potic, a ko so

videli, da so jim starši tako žalostni, si tudi oni niso upali biti tako veseli kakor so bili druga leta . . .

* * *

O Binkoštih pa sem obiskal Jerebove. Dospel sem pred njihovo hišo ravno binkoštno nedeljo, ko je zvonilo poldne. Brajda pred hišo je zelenela, in mladi zarod se je skrival med širokimi listi ter uprav začenjal cvesti. Okolo

njega je brenčal čmrlj ter vsak hipec izginil za kakim listom, a se vselej takoj zopet prikazal.

Na dvorišču sem postal. Iz sobice so se začuli glasovi. Takoj sem uganil, da so Jerebovi ravno pri kosilu. Nisem jih hotel motiti, a videl bi jih bil vendar rad. Da me niso zapazili, sem stopil k oknu ter previdno pokukal v izbo.

In glej! Tam je bila pogrnjena podolgasta miza s čednim belim prtom, in na nji se je kadila skromna jed. Okolo mize pa so sedeli Jerebovi. Na spodnjem koncu je sedela mati Jerebova, a zraven nje na desnici njen ljubček Stanko. Milka je stala zraven njega na klopici. Na spodnjem koncu se je modro držal Ivanček, a na levici nasproti materi je sedela Vidka. Vsi so imeli sklenjene roke ter so molili navadno molitvico pred jedjo.

Zraven mize sta čepela jazbečarja ter nepremično zrla tja gori, kdaj jima prileti kak grižljaj.

A nekoga ni bilo med njimi, zato je bila družina nekam tiha in redkobesedna.

Med družinico ni bilo ljubega očeta, med njo ni bilo oživljajočega solnca . . .

Kmalu so zaropotale žlice, a kosilce je bilo skromno in kratko. In zopet so molili po jedi.

A mati je še pristavila: »Otroci, še očenaš, da bi Bog dal srečo ateju tam v Ameriki, da bi se kmalu vrnil ter nas osrečil!«

In otroci so molili glasno in zaupno, v sobo pa je sijalo svetlo božje solnce ter razlivalo po nji svoje zlato.

Meni pa se je utrnila po licu solza in za njo je prilezla druga in tretja.

V tem je zaropotalo v veži, in na pragu se je prikazal Stanko. Košček kruha je še mlel med zobmi, a vendar je nekako pevaje govoril sam s seboj: »Naš atej pa je v Ameriki, v Ameriki!«

Kaj naj vam še povem? Jereb je moral odiditi v Ameriko, ker ni bil našel nikjer drugod službe, dasi se je močno trudil. Tam si je hotel prislužiti s trdim delom vsaj nekaj ter se potem vrniti k svojim ljubljencem. Tisto noč, preden je odšel, ni mogel spati. Od otroka do otroka je tiho hodil, poslušal njih rahlo dihanje ter večkrat dahnil poljub na njihove lasce. Proti jutru je objel ženo, prekrižal otroke ter se tiho izgubil iz hiše . . .

Ziblje se zelena trava . . .

*Ziblje se zelena trava
po širokem polji . . .
Ej, hoditi po širjavi
tak po svoji volji!*

*Pa zablóčiti v goščavo,
v nji se izgubiti,
pa s kosmatimi oglarji
v šumi prenočiti . . .*

*To po vasi drugi dan bi
vse me vpraševalo:
„Na, poglej ga, kje pa bil si?“
„I — po svetu malo!“*

Oton Zupančič.

PRILOGA „ZVONČKU“

Pastirček.

Oblački beli se pod nebom
v posvet prijazen zbrali so
in mirno po neba oboku
nad šumni gozd veslali so.

Na paši tamkaj pa pastirček
z rogov je Sivki motvoz vzel,
izpustil jo, zrl na oblake
in jih prositi je začel:

»Ej, polje, to prelepo polje,
tako je žejno že hudó!
Od svojega posveta semkaj
veslajte nad pšenico to.

Pohleven dežek izpustite
iz svojih zračnih, mehkih kril,
po polju tem ga razkropite,
da klas se žejni bo napil!«

In med oblake švigne strela . . .
»Ukaze razpošilja Bog . . .
In dež rosi! . . . Ah, to bo kruha!
Od radosti zatrobim v rog!«

Andrej Rapè.

Marijine solzice.

Marijinih solzic sem nabral,
zvečer sem jih pod blazino dal,
in Bog mi je sladek sen poslal:
ko sem se prebudil, sem se smehljal.

Oton Zupančič.

Pouk.

Angelček poje v oblakah,
ptička na veji sedi,
angelček gleda na zemljo,
ptičico peti uči.

Sluša природа te glase,
cvetke zbude se tedaj,
in po dolinah in gričih
zlati razlije se maj.

Modest.

Materina molitev.

Tebi, o Marija,
srece govori,
saj sirotam mati
si najboljša ti.
Dragica je moja
z mano čisto sama,
ateja je skrila
črna, mrzla jama . . .

In v naročju mojem
dete trudno spi,
čuvaj ga, Marija,
čuvaj mi ga ti!
V snu se mu prikaži,
ti ga potolaži,
ker si brez prestanka
ateja želi.

Simon Patček.

Moji prvi prijatelji.

Spisala Vera.

Veš se mi stori milo, kolikorkrat se vračam domov in korakam mimo mogočne stare lipe, kjer sem se igrala kot otrok. Koliko žalostnih, koliko veselih spominov me veže na to ponosno drevo! Bilo je prijaznega poletnega dne. Kar priteče pod lipo, kjer sem se igrala, moja prijateljica Rezika z lepo belo mačico v naročju: »Glej, kako lepo belo muciko so mi prinesli danes mama od Regnarjevih!«

Priskočila sem k nji ter rahlo pobožala ljubko živalco. Bila je čisto bela, le majhno črno liso je imela nad modrim očesom. »Ah, kako je lepa«, sem vzključila, »še lepša skoraj kakor moj beli zajček.« Hotela sem jo prijeto za mehko tačico, a zamahnila je tako poredno po moji roki, da sva se obe z Reziko glasno zasmejala.

»Daj mi jo le za trenutek, da jo povarčkam«, sem prosila, in dobrovoljno je položila lepo muciko v moje naročje. Bila sem vsa srečna. Božali in občudovali sva jo, da ni bilo ne konca, ne kraja.

»Kako ji bo pa ime?« vprašam.

»Nisem še sama mislila na to«, odvrne ona.

»Veš kaj«, pravim nato, »naj bo Belka, ker je mojemu zajčku Belček ime; potem se bosta rajša imela.«

»Pa naj bo!« Od tega dne je bila Belka najina najljubša igračica. Le to je naji žalilo, da se nista mogla nič kaj sprijazniti z Belčkom.

In mačica je zrastle v mačko. Igrala sva se z njo kakor prej, a Rezika mi je večkrat tožila, da ji časih uide na polje. »Mama menijo, da hodi čakati zajcev. Oh, kaj bi storili, ako bi jo nama ustrelil kak brezsrčen lovec kakor je Frangeževo črno mucol!«

Nekoga dne sem bila s starejšo sestro na vrtu. »Glej, glej, Micika, mojega Belčka!« zakličem hipoma. Lepi moj zajček je mirno čepel med zeljem. »Gotovo se je najedel zelja«, reče ona, »le pusti ga, naj počiva!«

Šla sem v sobo. Kar priteče Rezika. »Pojdi, pojdi z menoj«, vpije že od datič, »v gozd grem po jagod.«

»Počakaj, takoj poprosim mamo, da smem s teboj«, ji rečem.

In ker so mi mama dovolili, sva kmalu skakljali veselo proti bližnjemu gozdu. Črez nekaj časa sedeva pod stari hrast in začneva zobati sladke jagode vsaka iz svoje košarice.

»Nekaj morava pa nesti tudi domov«, meni Rezika. Pritrdila sem ji. Poiskali sva še vsaka za pol košarice jagod in se vrnili. Preden se ločiva, še rečem: »Pridi pod lipo in prinesi Belko s seboj.«

»Da, že pridem«, in odskakljala je.

Jaz sem pa ponesla jagode mamic in se vrnila potem na vrt po zajčka. Približam se gredici . . . Strašen pogled! . . . Sredi med zelenjem je bilo nekoliko dlake, vse okrog pa je bilo oškropljeno s krvjo — a o zajčku ni

bilo ne duha, ne sluha. Nisem vedela gotovo, kaj se je zgodilo, vendar me obide strašna slutnja . . .

»Belček, Belček«, zakričim na ves glas in krčevito zaplakam. Mama so prihiteli vprašat, kaj da je. Nisem mogla govoriti, a videli so kri in hitro so vedeli, kaj se je zgodilo. Komaj so me nekoliko potolažili. Hipoma zavpije Jožek, starejši moj brat: »Glej, Rezikino muco! — Tam-le črez plot je skočila, pa krvav gobec ima. Gotovo je zadavila našega zajčka«.

Komaj to slišim, pa pri vrtnih vratih ven in k sosedovim: »Rezika . . . naš Belček . . . tvoja muca . . . oh!« — Nisem mogla govoriti dalje, na novo zaihtim. Medtem je bil prišel tudi Jožek za menoj in pripovedoval žalostni dogodek.

Preiščeva vse kote. Nazadnje najdeva mačko v hlevu. Hudodelnica sedi na oknu in si liže dlako. Nihče ne bi mislil, da je lepa živalca morilka, ako ne bi pričali o tem sledovi krvi na modrem traku, ki ga je nosila okolo vratu. Jezno vzdignem pest in skočim proti nji, a že je smuknila skozi okno in izginila.

Od tistega časa nisem mogla sosedove Belke več tako rada imeti. Nekega dne pa je tudi ona izginila. Dva dni je nismo videli. Tretji dan pa jo prinese domov moj brat Jožek, ki jo je našel na paši — mrtvo . . . Zgodilo se je torej, česar smo se bali: ustrelil jo je brezsrčni lovec.

Bridko smo jokali vsi za lepo Belko. Mahoma smo pozabili vse njene pregrehe. Tudi jaz sem pozabila na svojega zajčka, ko sem gledala ubogi muciki v žalostne, steklene oči. Položili smo jo v bel zabojček, ki smo ga okrasili s cveticami. Jožek je moral izkopati pod staro lipo jamico, in vanjo smo zagrebli Belko.

Rezika je bila nekoliko starejša od mene. Pričela je hoditi v šolo. Nisva se mogli torej več toliko shajati kakor prej.

Bila je huda zima, da je škripal sneg pod nogami. Rezike že več dni ni bilo k nam. Izpraševala sem po nji, a nič pravega odgovora nisem dobila. Slednjič zvem, da je hudo bolna. Po vsi sili sem hotela k nji. Imela je davico, nalezljivo bolezen, nisem je smela obiskati . . .

In žalostno so zapeli zvonovi v farni cerkvi — peli so smrtno pesem moji Reziki.

Glasno sem jokala, a moja dobra prijateljica je bila mrtva, in zagrebli so jo v črno zemljo . . .

V kratkem času sem torej izgubila troje najljubših prijateljev: zajčka, muciko in Reziko. — In danes se jih zopet spominjam, in težko mi je po njih . . .

Slovenske pravljice.*)

Priobčuje *Nik. Vrhov.*

4. Rudarjeva hčerka.

(Češka.)

lizu stolnega mesta se je naselil rudar. Dan na dan je iskal rude. Kopal in razgrebal je zemljo, toda zaman. Nobene rude ni našel; zato pa ni obupal. Kdor pridno dela, mu ne odide plačilo, si je mislil in neumorno iztikal po zemlji. Ko je nekoga dne zopet kopal, zadene z rovnico na neko trdo reč. Odgrebe prst in zagleda zlat, blesteč topič. Hitro ga dvigne, skrije pod predpasnik, zadene rovnico in lopato na rame in radostno hiti domov.

»Kralju bom dal, kar sem našel«, reče edini hčerki, ko stopi črez prag in ji pokaže najdeni zaklad. »Kralj me obilno poplača zato.«

»Prosim Vas, oče, ne nosite topiča v kraljev grad. Če ga daste kralju, bo zahteval še tolkač, ker si bo mislil, da ste si ga pridržali doma, njemu pa prinesli samo polovico tega, kar ste bili našli«, ga svari prebrisana hčerka.

»Kaj ti na misel ne pride, otrok!« se ji smeje stari rudar.

»Bog mi je dal to misel, oče! Ne hodite v grad«, mu zopet odsvetuje hči.

Oče je ni hotel slušati. Praznično se je oblekel, zavezal topič v bel prtīč, blagoslovil jokajočo hčerko in odšel v mesto. Pustili so ga h

kralju. Razveselil se je vladar poštenega rudarja in njegovega darila. Že ga je hotel obilno poplačati in odsloviti.

»Počakaj nekoliko, prijatelj«, zdajci vzklíkne kralj, ko je rudar že držal za pozlačeno kljuko pri vratih. »Kaj mi pomaga tvoj dar? Topič brez tolkača

*) V pravljico »Ladja na kopnem«, priobčeno v 3. številki, se je vrinila pomota. Na 50. strani v 14. vrsti zgoraj se mora glasiti »zavrne starčka skopuh« mesto »zavrne dečka skopuh.«

ni za rabo. Ti si pravi ptič. Polovico si prinesel kralju, polovico pa si pridržal sebi. Tolkač moram dobiti. Če mi ga ne prineseš, gorje ti!

»Bog mi je priča, milostni kralj, da nisem ničesar drugega našel kakor to, kar sem Vam izročil«, jeclja rudar v zadregi.

»Lažeš, dedec!« rohni kralj. »Kdor je zakopal topič v zemljo, je z njim vred skrnil tudi tolkač. Pridržal si ga, da ga skrivaj prodaš, ali si ga pa že prodal.«

»Za Boga, verjemite mi . . .«

»Lažeš, sramotno lažeš in grešiš zoper mene in zoper Boga! Odvedite v ječo tega hinavca«, veli vladar svojim služabnikom, ki so takoj izpolnili njegov ukaz.

Drugi dan proti poldnevu se je kralj izprehajal. Šel je mimo ječ, kjer so tičali razni jetniki ter premišljali, kako zlata je svoboda, ki so jo bili izgubili.

»Oj, zakaj nisem slušal svoje hčere, ki me je svarila«, toži nekdo v ječi. Kralj, gredoč mimo ječinega okna, spozna precej po glasu rudarja, ki ga je ukazal včeraj vreči v ječo. »Zakaj pač nisem slušal svoje hčere!« iznova zatarna jetnik.

Ko se je kralj vrnil v grad, ukaže poklicati rudarja in ga vpraša, zakaj tako razgraja po ječi.

»Kako bi ne jadikoval, saj mi je hči prerokovala, preden sem odšel z doma, da me nič prida ne čaka v gradu«, odgovori kralju nesrečnež. »Toda jaz sem se zanašal na Vašo pravičnost. Zakaj nisem slušal hčere?« toži rudar.

»Ali je res tako modra tvoja hči? Prepričati se hočem. Če je tako prebrisana, kakor praviš, naj pride semkaj v grad, ne peš, ne jezde, ne v obleki, ne brez obleke. Pojdi in sporoči ji to. Svoboden boš, če se mi izpolni ta želja, sicer te zopet vtaknem v ječo«, mu zapreti kralj.

Strahoma je odšel rudar domov in povedal hčeri, kar ji je bil ukazal vladar.

»Vidite, oče, drugače bi se Vam godilo, ko bi me bili slušali, toda kar je, to je. Zdaj hočem poskrbeti, da ne pridete zopet v ječo. Vse bom poskusila, da Vas rešim temnice«, reče hči in skoči k ribiču po mrežo na posodo. Potem privede iz hleva kozico, vrže nase mrežo, z eno nogo se opira ob kozico, z drugo pa stopa po tleh. Mračilo se je že, ko je prišla v mesto.

»Zdaj vem, da si res prebrisana«, reče kralj, ko zagleda rudarjevo hčerko. Vzame plašč, jo ogrne in odvede v grad. Še tisti večer jo poviša v kraljico. Samo to mu je morala prej obljubiti, da se ne bo vtikala v njegove sodbe in da ne bo pretehtovala njegovih izrekov.

Rudarjeva hči se ni prevzela, ko je postala kraljica. Poslala je po očeta, ki se je preselil k nji v mesto. Najela mu je krasno stanovanje in mu pošiljala s kraljeve mize jedil. —

Kmalu potem je bil v mestu semenj, največji v vsi deželi. Prignali so na prodaj mnogo konj. Polno je bilo kupcev in prodajalcev. Toliko se je šlo semnjarjev, da so nekateri iztežka dobili prenočišča. Jako živahno je

bilo v neki gostilnici. Pritisnili so bili tja okoličani in si privoščili pijače, kolikor je je šlo v grlo.

»Vaša kobila je dobila žrebe«, reče gostilniški hlapec kmetu, ki je pil v krčmi s sosedom vred. Oba hitita v hlev. Pa kako se zavzameta, ko vidita, da leži žrebe pod sosedovim konjem.

»To je moje žrebe«, vzklikne radostno sosed. »Pri mojem konju sva ga našla.«

»Konj je tvoj, a žrebe je moje kobile. Tvoj konj ni imel še nikdar žrebeta in ga tudi ne bo imel«, oporeka kmet, ki je bil žrebetov pravi lastnik. Zbesedila sta se. Nastal je prepir, in vsa reč je prišla naposled pred kralja.

»Kje ste našli žrebe?« vpraša kralj.

»Pri mojem konju«, odgovori sosed.

»Torej je žrebe tvoje«, razsodi modri vladar. Nič niso izdale prošnje siromaka kmeta, čigar je bilo žrebe v resnici. Kralja ni ganilo njegovo jadikovanje. Kraljeva sodba je neovržna.

Jokaje je odhajal prevarjeni kmet iz gradu. Gredoč se je glasno pritoževal. Kraljica je stala pri oknu. Videla ga je in slišala. Smilil se ji je ubožec, dasi ni vedela, kaj se mu je bilo pripetilo. Pozvala ga je k sebi, da mu olajša nesrečo, ako bi bilo mogoče.

»Kaj se Vam je hudega pripetilo, prijatelj, da tako tarnate?« vpraša sočutno kmeta, ko je stopil prednjo.

»Milostna kraljica, kobilo imam, ki je dobila žrebe, in to je zlezlo k sosedovemu konju, preden sem prišel v hlev. Sosed se sedaj lasti žrebeta, češ, da smo ga našli pri njegovem konju. Bila sva zaradi tega pri kralju, in on je sosedu prisodil žrebe, meni pa ni storil pravice«, tarna ubogi kmet in si otira solze.

»Proti kraljevi sodbi ne morem ukreniti ničesar«, mu reče kraljica. »A vendar Vam nekaj svetujem, seveda le proti zagotovilu, da nikomur ne črhnete o tem niti besedice. Ko bo jutri opoldne kakor po navadi kralj slonel pri oknu, pridite pod grad z mrežo, ki si jo izposodite pri ribiču. Pod grajskimi okni vlecite tisto mrežo semtertja po tleh kakor bi lovili ribe. Kralj se Vam bo smejal in Vas pital z bedakom, ali ne ustrašite se, nego povejte mu, da boste prej o najhujši vročini na suhih tleh pod gradom nalovili rib, kakor pa da bi konj, kakršnega ima sosed, imel žrebe. To pa mi morate obljubiti, da ne boste povedali kralju, kdo Vas je poučil, sicer bi bila zopet nesrečna.«

Kmet je obljubil kraljici, da je ne izda. Storil je tako, kakor mu je bila svetovala. Ni še bilo poldne, ko je že čakal pod grajskimi okni ter venomer premetaval mrežo po tleh in jo vlačil semtertja. Kralj ga zagleda, se zagrohoče in ga pokliče gori v grad.

»Čemu neki si vlačil mrežo po tleh doli pod gradom?« ga vpraša.

»Ribe sem lovil, milostni kralj«, odgovori kmet.

»Ribe si lovil? Neumnež, ali ne veš, da žive ribe samo v vodah in da pomrjo, če zaidejo na kôpno?« opomni kralj.

»Prej si bom na kopnem nalovil rib, kakor da bi konji imeli žrebeta«, se odreže kmet.

Kralj je spoznal, da je storil krivico kmetu, zato je izpremenil sodbo. Sosed mu je moral vrniti žrebe. Toda kralj ni hotel odpustiti kmeta izpred sebe toliko časa, dokler mu ni povedal, kdo ga je naučil te zvijače. Kmet je izdal kraljico. Vladar jo takoj pokliče in ji tako-le besedi:

»Povzdignil sem te na prestol proti temu, da se ne boš mešala v moje sodbe in da ne boš ščuvala podložnikov proti kralju. Ti si mi to obljubila, ali besede nisi držala. Danes je poslednji dan tvojega kraljevanja«. Tako je ukrenil vladar, in kraljica se je morala vdati.

Zvečer je dal napraviti kralj za slovo veliko gostijo, h kateri je povabil mnogo gostov. Izbrane jedi in močne pijače so nosili na mizo. Kralj je praznil čašo za čašo. Potem je vstal in naznanil gostom, da odpusti kraljico zato, ker ni izpolnila svoje obljube in se je vtikala v njegove sodbe, vendar ji dovoli, da si sme vzeti iz gradu za spomin, kar ji je najljubše. In še in še je popival kralj. Omamljenega so ga naposled odnesli na postelj. Ponoči pride odslovljena kraljica v njegovo spalnico. Ker je bila močna, zlahka zadene nezavednega kralja na rame in ga odnese iz gradu.

S svojim bremenom ni šla razkraljica k očetu v mesto, ampak je krenila venkaj iz mesta v rojstno kočo, ki je bila zapuščena, odkar se je bil oče preselil v stolno mesto. Tamkaj položi moža-kralja na borno postelj.

Zdavna so že peli petelini, kralj pa je še spal. Solnce je že dolgo sijalo v izbo, ko se prebudi. Na vso moč se prestraši.

»Kje pa sem? Tatje so me ukradli iz gradu«, zaječi preplašeni vladar.

»Pri svoji ženi si. Niso te ukradli tatje. Ali se ne spominjaš, kaj si mi rekel tedaj, ko si me razkronal: da naj si izberem v gradu, kar mi je najljubše, in naj si vzamem za spomin? Vzela sem si tebe in te odnesla v borno rudarsko kočo. Da imam le tebe, potem bom lahko pozabila kraljeve krone, ki si mi jo vzel«, tolaži vladarja odstavljena kraljica, prebrisana rudarjeva hčerka.

Na ves glas se zasmeye kralj. Vse odpusti svoji ženi, se vrne z njo v grad in jo iznova potrdi za kraljico, sedaj seveda brez pogoja. Dovolj ji, da sme soditi in svetovati kralju, in ona je sodila ljudem v prid in kralju je dajala dobre svete. Zato je ljudstvo poveličevalo modro kraljico in zaradi nje tudi vladarja, njenega moža.

Molčeča Anka.

*Ah, ta mlečna kaša,
to jaz rada jem,
toda tega prav nikomur
ne povem.*

*Da bi mi jo snedli,
tega se bojim,
in zato je res najboljše,
če molčim.*

Leon Poljak.

POUR IN ZABAVA

Rebus.

Priobčil F. Petrič.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Uganka.

Osem črk besedo znani,
kakrašen naj bil bi vsak.
Prvo črko le odstrani:
dobrih dečkov najdeš znak.
Le šestero črk napiši:
sleharn debel mož je tak.
Zopet prvo črko zbriši:
hrasta del dobiš krepak.
Štiri črke, kaj povédo?
Svet, kjer lahko klas zori.
Novo značijo besedo —
nemško reko — črke tri.
Dve naznanjajo število,
če ni toliko, nič ni.
Vzemi v roko le berilo,
v vsakem zadnja ti stoji.

Anton Medved.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Za kratek čas.

Tonček prileti ves vesel domov z izdelovalom prvega tečaja: »Oče, dobil sem najboljše mesto v šoli!«

Oče: »Kako to?«

Tonček: »Pri peči sedim!«

Učitelj opominja svoje učence, naj bodo blagi in naj prizanašajo drug drugemu, ter vpraša: »Kaj bi ti storil, Vladko, da te kak deček imenuje lažnika?«

Vladko: »Prosim, kako pa je velik tisti deček?«

Učitelj: »Kdor se enkrat opeče, pihata tudi mrzle reči. Kdo mi zna povedati podoban pregovor?«

Franček nekoliko pomisli, pa se odreže: »Kdor se enkrat umije, se boji vode.«

Po slovenskih kmetijskih hišah je pustni torek prekašana prašičja glava z ušesi neizogibna slaščica na mizi. Ko pride Kovačev Joško v šolo, ga vpraša učitelj v šali: »No, Jožek, kaj si pa danes jedel?« — »Ej, atej so mi malo ušesa odrezali«, odgovori deček. Njegovi tovariši udarijo v gromek smeh. »Ali res, ali res?« vpijejo in ga tipljejo za ušesa.

Minki, učenci začetnici, so pomagali oče izdelovati računске naloge, ki ji niso gladko šle od rok. »Štej na prste!« reko naposled oče. — »Kaj mislite, da imam toliko prstov kakor Vi, ki ste veliki?« pravi Minka.

Golobčku. *)

Zmerno.

Besede zložil E. Gangl.

Uglasbil Ferd. Juvánek.

Go-lob-ček, ti pri-ja-telj moj, ka-ko te rad i-mam; ne boj se me ni-
Pod stre-ho mla-de zdaj i-maš, ki kru-hek jim je všč — in a-ko ni ga,
Na - jej se, po - tlej zle-tí k njim, po - zdravi jih le - po in dej, da od sr-
Po - vej še to, da v o-nem ni, brezčutne - ga sr - ca, kdor kaj potrebnim

kar ne boj, saj rad ti kru-ha dam.
dobro znaš, da glad je hu-da reč.
ca že-lim, da v slast bi vse jim šlo.
po-de-li in ptičke rad i - ma.

*) Glej Josin-Gangl: II. berilo, stran 15!

Deška igra.

Dečki se kaj radi igrajo vojake. Mnogi si tudi napravijo kape iz papirja. Nekateri si pa opašejo lesene meče, a nekoliko jih ima celo lesene puške.

Tudi pri nas se igrajo dečki v zadnjem času prav pridno vojake. Orožja vendar nimajo, ker se vojskujejo tako:

Ko se zberejo dečki, se vstopijo paroma drug za drugim. Pazijo pri tem v prvi vrsti, da stopita v par vedno dva enako velika dečka. Ko se uredi tako, se razstopijo v dva enaka oddelka. Prvi deček v levi vrsti poveljuje prvemu oddelku, a prvi deček v desni vrsti drugemu oddelku. Ker pa besni sedaj vojna med Angleži in Buri, se imenujejo prvi Bure, a drugi Angleže.

Oba oddelka odkorakata na nasprotni strani, kjer se uredita v dva dela. Prvi del prične boj, a drugi pomaga, ako opeša prvi del. Črez nekoliko časa odkorakajo Angleži proti Burom, ali pa nasprotno. Ko sovražnik to vidi, odkoraka tudi ta. Kolikor bolj se približujejo, tolikor bolj pospešujejo korake.

Ko se pa zgrabijo, se prične boj na ta način: Kdor vodi to igro, drži v sredi dolgo in debelo vrv. Za to poprimajo dečki, vsak oddelek za eno stran.

Na dano znamenje začno vleči vsak na svojo stran. Vsak oddelek puskuša namreč potegniti svojega sovražnika na svojo stran. Ako se pa pri tem kdo izpotakne, mora odstopiti. To velja toliko, kakor da bi v boju padel. Črez nekoliko časa prikorakajo tudi ostali vojaki obeh strank. Tudi ti zagrabijo za vrv ter pomagajo vleči.

Ne trpi navadno dolgo, in en oddelek začne vleči svojega nasprotnika na svojo

stran. Drugi se sicer temu upirajo, toda mnogokrat zaman. Ko jih privlečejo precej daleč za seboj, je končana prva bitka. »Buri so zmagali! Angleži ste bili tepeni!« kriče veselo dečki prvega oddelka.

Oba poveljnika zbereta nato svoje vojake ter jih vodita zopet na nasprotni strani. Zopet se ponavlja bitka časih z istim, časih z nasprotnim uspehom.

Tako se ponavlja boj večkrat zaporedoma. Ko pa se vrnejo domov, ali ko morajo dečki v šolo, se veselo menijo med potjo o bojnih uspehih. »Buri smo trikrat zmagali. Angleži ste bili tepeni!« kriče prvi. Drugi jim pa odgovarjajo: »Jutri bomo pa mi zmagali!«

Tako se zabavajo dečki pri nas. Veselilo me bo, ako bom slišal, da šte se tudi drugod poprijeli te sicer preproste, a jako zabavne igre.

L. Stiasny.

Izza Napoleonovih mladih dni.

Veliki vojskovodja Napoleon pripoveduje o svoji mladosti tako: Kot poročnik sem plačeval hrano in stanovanje svojemu bratu — sam Bog ve, kako mi je to težko delo. Ali naj vam povem, kako sem to uravnal? Nikdar ni moja noga stopila v kavarno ali kako drugo zabavišče. Suh kruh sem jedel. Obleko sem si snažil sam, pa je zato tudi ostala dlje časa čista. Najvernejše prijateljice so mi bile knjige, ali — kako sem moral stradati, da sem si jih mogel omisliti! Ko sem si z veliko težavo odtrgal od ust 5 do 10 frankov (= 4 do 8 K), tedaj sem hitel ves vesel do svojega knjigarja v Valenci. To je bilo veselje, to skrb moje mladosti!

„Pisanice“.

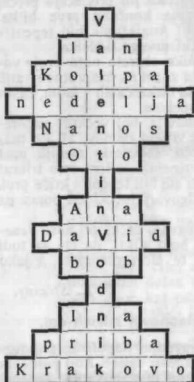
Oton Zupančič, našim bralcem dobro znan pesnik, je zbral svoje mladinske pesmi ter jih z naslovom »Pisanice« podaril slovenski mladini za Veliko noč. Te pesmi so v resnici lepe. Naša mladina jih bo prebirala z velikim veseljem in bo gotovo hvaležna za to lepo darilce pesniku, ki tako marljivo piše zanjo. Nekatere izmed Zupančičevih pesmi so tako lepe, da nimajo para v vsi slovenski književnosti. On govori tako preprosto in prijazno, tako srčno in živahno, da se bo naša mladina ob mnogih pesemcah prav prijetno zabavala. Prepričani smo, da se jih bo mnogo kar sama ob sebi naučila na pamet. Slovenske starše opozarjamo na to zbirko pesmi. Naj jo pridno kupujejo in razveseljujejo z njo dodre svoje otroke. Lepo vezana knjižica stane samo 80 h. Prodaja jo založnik L. Schwentner v Ljubljani in tudi drugi knjigotržci.

„Pomladni glasi“.

Izšel je že X. zvezek »Pomladnih glasov«, ki jih izdajajo ljubljanski bogoslovci. Ta zvezek, ki je okrašen z osmimi slikami, je uredil gosp. Frančišek Kralj. Letošnji »Pomladni glasi« so posvečeni spominu velikega škofa in prijatelja slovenske mladine, Antona Martina Slomška, ker praznujemo letos stoletnico njegovega rojstva. Večina sestavkov v »Pomladnih glasih« je pisana lepo in zanimivo, da je knjižica vredna vsega priporočila. Najbolj nam ugaja sestavek »Jesen je bilo...« (spisal Pavel Perko.) Za nekatere pesmi bi bilo bolje, da jih ni. Naša mladina bo imela z letošnjimi »Pomladnimi glasi« mnogo veselja, treba je samo, da se v čim večjem številu razširijo med njo. Knjižica stane: lepo vezana 1 K 80 h, v platno vezana 1 K 10 h, kartonirana 80 h in broširana 60 h. Na prodajo imajo vse knjigotržnice.

Rešitev besedne naloge v 4. številki.

„Valentin Vodnik“.

Prav so jo rešili: Slavoj Dimnik, drugošolec v Ljubljani; Tonej in Vida Obreza v Ljubljani; Leon Jelenc, učenec v Ljubljani; Srečko Ferjančič, učenec na vadnici v Ljubljani; Evgen Armič, realce, Bogomil in Leopold Armič, učenca v Ljubljani; Stanko Stor, učenec v Ljubljani; Miroslav Dermelj, učenec, Julija in Marija Likar, učenci v Ljubljani; Slavko Svetek, učenec v Ljubljani; Jebračinovi v Ljubljani; Ivek in Minka Kočevar v Središču; Leopold Novak, učenec v Idriji; Albin in Maks Unger, učenca v Središču; Dragotin in Stanko Vrhovec, učenca v Ljubljani; Ciril Vrančič, učenec, Janko Vrančič, prvoselec, in Miroslav Vrančič, tretjeselec v Ljubljani; Milko in Slavko Naglič, učenca v Ljubljani; Stana Pirč, učenka, in Ciril Pirč, realce v Ljubljani; Julij Dev, učenec v Ljubljani; Inka in Nuša Kernberger, učenki v Kranju; Domeljovi v Ljubljani; Maša, Ruša in Nuša Kernik na Brdu; Alojzij Geso, učenec, Stefanija Geso, učenka v Starem trgu pri Poljanah; Alojzij Hreščak in Josip Pahor, učenca c. kr. pripravnice v Sežani; Leon Levec, drugošolec v Ljubljani; Anica Mach, učenka v Ljubljani; Ivanka Prešern, Milica Prosenec, Marija Hočevar, Mara Bukovic, Anica Lappajne, Helena Debevec, D. Franke, Erna Bradaska in Mirka Gregorin, četrtoletnice v Ljubljani; Rafael Justin, učenec v Ljubljani; Fr. Sirc, Ant. Blažon, Fr. Žihari, J. Nengar, učenci, Ant. Urbas, Iv. Klemenec, Jos Milavec, Mar. Zadnik, Hel. Primožič, Iv. Milavec, Iv. Leskovic, Iv. Jernejčič, Mar. Simšič, Fr. Petkovšek, učenke v Planini; Otmar Skale, prvoselec v Novem mestu; Niko Štrifof, učenec v Kranju; Milan Kuder, učenec, in Avgusta Kuder v Ljubljani; Pavla Semen, učenka v Starem trgu pri Rakeku; Marija Bradaska, učenka v Ljubljani; Vladimir, Bogomil, Stana in Zorana Görtner v Kranju; Matija Kastelec, Ciril Mayer, učenec, Valerija in Marija Mayer, učenki v Bovcu; Zora in Ivan Juvančič v Sitki; Franc Koltusek, učenec v Ljubljani; Anica Skasa, učenka v Št. Janju na Vinski gori; Ivanka in Anica Gantar na Čatežu ob Savi; Dragica de Gleria, učenka v Škofji Loki; Viktor in Stanko de Gleria, učenca v Ljubljani; Vekoslav Vakaj pri Sv. Ani na Krembergu; Milka in Leon Travner v Ljubljani; Dušan Senčar, dijak, Zorka Senčar v Starem trgu pri Rakeku; Josip Kozak, učenec na vadnici v Ljubljani; Minka in Stanko Vrežec v Ribnem pri Bledu; Jože Tovornik, učenec v Dobju (Štaj.); Albert, Dolfi in Stanko Vizjak, učenci v Gornji Rečici; Karel Senžar, Mirko Dobaj, Ljudevit Živko, K. Grahornik in Valter Sirk, učenci v Slivnici pri Mariboru; Josip Sorn, učenec, Franc Sorn, prvoselec v Ljubljani; Franc Pišek, učenec na vadnici v Mariboru; Andrej Cekada, učenec v Ljubljani; Alojzij Lenček v Ljubljani; Minka in Dragica Orožen, učenki v Trebnjem; Stanko Sajovic, učenec v Kranju; Rafael Dolinšek v Brežicah; Mira Gnus, učenka, Dragica Farčnik, poštna upr. v Dolu; Erna Lenčič in Ana Jeglič, učenki v Ljubljani; Lepica, Nušica, Ljubica in Tiličica Cepuder, učenke uršulinskega zavoda v Ljubljani; Zorka Legat, Milka Kutin, Mici Windischer, učiteljske kandidatnje v Ljubljani.

Novim naročnikom so na razpolago še vse številke.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K., pol leta 2 K 50 h, četr leta 1 K 25 h. Naročnino prejema gosp. Luka Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Izdajatelj in odgovorni urednik je Engelbert Gangl, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg št. 4.